

ECLIPSEN IN DE
ASTROLOGIE

ECLIPSEN IN DE ASTROLOGIE

Willem Simmers

© Willem Simmers

Eerste druk: november 2015
Hernieuwde uitgave juli 2023

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigt, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Coverontwerp: Willem Simmers
ISBN: 9789464809084

HOROSCOOP INHOUD

Inleiding	7
1 HOE ONTSTAAN ECLIPSEN?	9
Zin en onzin van de saroscyclus	13
Het algemene effect van een zoneclips	17
Het algemene effect van een maaneclips	21
Maan en de mind	22
2 TIJDSDUUR VAN ECLIPSEN	25
Astrologische tijds- en werkingsduur van een eclips	27
Tijdsduur eclipsen op specifieke plaatsen in de horoscoop	29
3 DISPOSITOR/HEER EN TERMHEER VAN DE ECLIPS	34
Term	35
Invloed eclipsen en hun heer m.b.t. wereldse zaken	39
Invloed van de eclipsen en de eclipsheer in de elementen	42
Zoneclipsen in de 36 gezichten (face) van de dierenriem	43
Maaneclipsen in de 36 gezichten(face) van de dierenriem	50
4 HET ECHTE WERK	55
De Twin Towers	58
De horoscoop van Amerika	59
Zonseclips die voorafging aan 9/11	61
Maaneclips die voorafging aan 9/11	65
Atoombom op Hiroshima, 6 augustus 1945	68
Horoscoop Hirohito	69
Horoscoop zoneclips voorafgaand aan de eerste atoombom	72
Maaneclips voorafgaand aan de eerste atoombom	73

De aanslag op Pim Fortuyn, 6 mei 2002	76
De grote brand van Londen	82
Ontcijfering van de hiëroglief	92
5 TIJDELIJKE ECLIPSEN IN DE GEBOORTEHOROSCOOP	98
Richard Nixon	100
John	103
6 VOORGEBOORTELIJKE ECLIPSEN	109
Madonna	112
Leonard Cohen	121
Uri Geller	125
7 LUNATIES	130
Clint Eastwood	134
Brad Pitt	136
Mick Jagger	138
8 LUNATIES, ECLIPSEN, MAGIE EN RITUELEN	141
APPENDIX	150
Het Whole House systeem	149
Horoscoop A. Hitler	152
Tabel essentiële waardigheden	158
Face versus decanaat, de Chaldeeuwse methode	159
Tripliciteit	160

INLEIDING

In het nationale Britse museum in Londen bevindt zich een kleitablet, waarop de zonsverduistering wordt beschreven van 15 juni 762 voor Christus, die plaats vond ten tijde van de regeerperiode van de Assyrische koning Assurdayan. Daarop wordt een onheilstijding voorspeld, die teruggrijpt op een voorspelling van Amos uit het oude testament. Direct na deze zonsverduistering brak er een grote burgeroorlog uit die de ondergang van Nineveh (nu een ruïnestad in Irak), de grootste stad van het Assyrische rijk, betekende.

Hiermee zie je, dat voorspellingen op basis van eclipsen al eeuwenoud zijn. Maar, hoe werken eclipsen in de astrologie nu eigenlijk precies? Wat voegen ze toe en hoe duiden we het verschil tussen een prenatale (voorgeboortelijke) eclips en een prenatale nieuwe of volle maan (lunatie)? Hoe werken ze uit in de horoscoop van landen en individuele personen? Kortom, wat behelst hun invloed nu werkelijk? Het waren deze vragen, die mij motiveerden om op onderzoek uit te gaan.

Het eerste boek dat ik hiervoor maar weer eens van de plank haalde, was de *Tetrabiblos* van Ptolemeus. Nadat ik het stof er af had geblazen en me verdiepte in het betreffende hoofdstuk (boek 2, hoofdstuk 4), begreep ik snel waarom ik dit boek destijds – het zullen de jaren tachtig zijn geweest – vrijwel onmiddellijk in mijn boekenkast terug had gezet. In de Engelse vertaling van de *Vier Boeken*, oftewel de *Tetrabiblos*, begint hoofdstuk 4 (in boek twee) met de aanhef: ‘Method of Making Particular Predictions’ (Methode voor het maken van bijzondere

voorspellingen). Hm, interessant! Een dergelijke aanhef is een bijna niet te weerstane lekkernij voor astrologen. Bij de Nederlandse vertaling¹ van deze aanhef lezen we: ‘Manier van nauwkeurige voorspellingen door eclipsen’. Dat belooft nog eens wat, nietwaar? Al lezende echter bereikten mijn hersenen al snel het kookpunt. De klassieke teksten, of deze nu uit de *Tetrabiblos* of andere oude bronnen afkomstig zijn, zijn vaak vanwege het ingewikkelde taalgebruik, uitzonderlijk lastig te doorgronden.

De bedoeling van het boek dat je nu in handen hebt, is dat het je op een makkelijke manier helpt, om je de toegang te verschaffen tot de wonderde wereld van eclipsen en hun astrologische toepassingen. We laten daarbij ons licht schijnen op enkele eeuwenoude richtlijnen, op een manier die het ons mogelijk maakt om deze meteen toe te kunnen passen. We doen dit met tal van voorbeelden en in de taal van vandaag de dag.

We maken het niet moeilijker dan nodig is, maar we moeten ons natuurlijk wel even wat summiere theoretische beginselen eigen maken met betrekking tot het ontstaan van eclipsen. Wat voor een ‘soorten’ eclipsen zijn er, de tijdsduur van eclipsen, et cetera. Daarna bespreken we enkel de bruikbare zaken, op een zo toegankelijke en direct toepasbare manier als maar mogelijk is.

¹ De bijbel van de astrologie: *Tetrabiblos* door Klaudios Ptolemeus. Vertaling van J.B. Gieles.

HOE ONTSTAAN ECLIPSEN

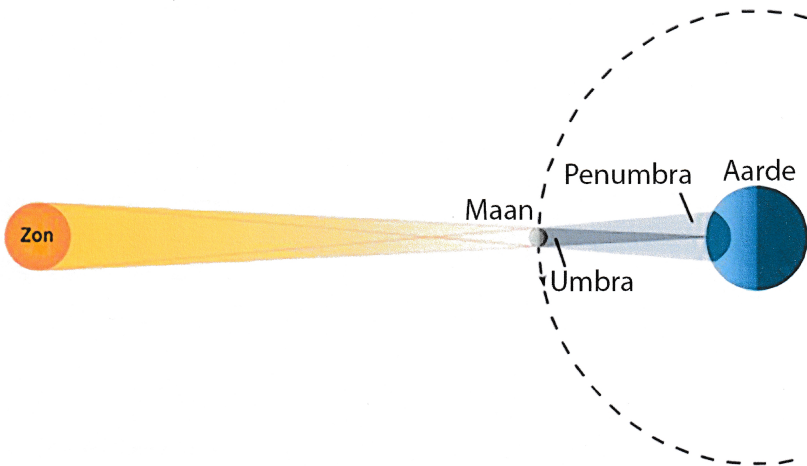
Het is misschien niet het meest spectaculaire opening van een boek, want we beginnen, zei het kort, met wat technische informatie over het ontstaan van eclipsen. De informatie is gelukkig niet te ingewikkeld en een groot deel zal je al bekend zijn.

Er moet sprake zijn van een conjunctie van de zon en de maan, wil er een zonsverduistering/zoneclips plaats kunnen vinden. Deze conjunctie levert echter lang niet altijd een zoneclips op. Maar, als dat wel gebeurt, dan verduistert de maan voor een kort moment het licht van de zon en behoort het tot de mogelijkheden dat de schaduw van de maan op aarde valt. Dit soort informatie is natuurlijk gesneden koek voor je. Wat je misschien niet wist, is dat een zoneclips, los van de aanloop naar het exacte moment, maximaal 7 minuten en 31 seconden kan aanhouden. De kortste verduistering die men gemeten heeft, duurde slechts 65 seconden.

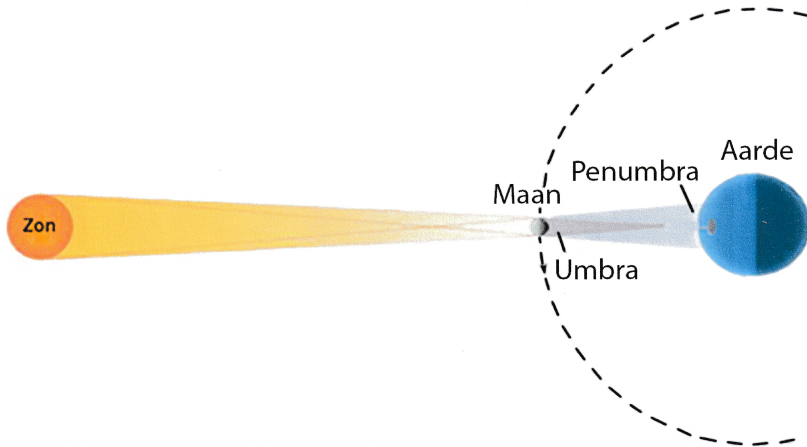
Verder is het zo, dat een totale zoneclips *altijd* zeer dicht bij de maansknopen valt (Drakenkop en Drakenstaart). Valt de eclips of beter gezegd de conjunctie van zon en maan (nieuwe maan) voorbij de $11^{\circ}15'$ met de noordelijke of de zuidelijke maasknoop, dan is er géén sprake meer van een volledige zonsverduistering, behalve voor de waarnemer

die zich recht onder het punt van de kernschaduw bevindt. Dan bestaat namelijk de mogelijkheid dat je in dat schaduwgebied een ring (annulair) van licht rondom de maan ziet. We spreken dan van een *annulaire verduistering*. Hebben we te maken met een conjunctie van zon en maan en is de afstand van deze conjunctie tot de knopen méér dan $18^{\circ}31'$, dan is er geen sprake meer van een eclips. Dus: bij een totale zonsverduistering bevindt de conjunctie van zon en maan zich op een afstand van *minder* dan $11^{\circ}15'$ van de noord- of zuidknoop. In afbeelding 1 zie je dat de kegel van de kernschaduw (umbra) op aarde valt. Op deze plaats is er, op het licht van de sterren na, totale duisternis. Daarbuiten bevindt zich de halfschaduw (penumbra).

Afbeelding 1. Totale zonsverduistering

Afbeelding 2. Annulaire / Partiële zonsverduistering

Je ziet in afbeelding 2, dat de punt van de kernschaduw (umbra) de aarde niet haalt. Deze blijft steken op een afstand van zo'n 41.700 kilometer van de aarde. Sta je midden onder deze 'kegelpunt' dan zie je, zoals gezegd, een ring (annulair) van licht rondom de maan.

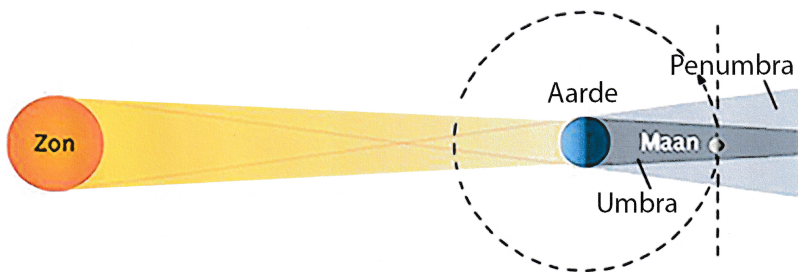
Bij een annulaire zonsverduistering staat de maan op zijn apogeum (zijn verste punt van de aarde), waardoor hij (vanuit de aarde gezien) te klein is geworden om de zon helemaal te kunnen bedekken. In feite is dit een partiële (gedeeltelijke) eclips want de schaduw van de maan valt dan niet in zijn totaliteit op aarde. Meestal echter, spreken we pas van een partiële eclips, wanneer slechts een deel van de schaduw van de maan op de aarde valt en zien we de annulaire eclips als een apart fenomeen. En dan bestaat er nog een hybride eclips (hybride = combinatie van twee systemen). Hierbij verandert een totale eclips opeens in een annulaire, of andersom, een annulaire eclips verandert in een totale eclips.

De maansverduistering

Bij een maansverduistering/maaneclips staat de aarde tussen de zon en de maan, en valt de schaduw van de aarde op de maan. Astrologisch hebben we te maken met een oppositie van deze twee hemellichamen. In het kort zijn dit de zaken die van belang zijn:

Bij een totale maansverduistering bevindt de oppositie van de zon en de maan zich op een afstand van minder dan $6^{\circ}00'$ van de noord- of zuidknoop. Vanaf $6^{\circ}00'$ tot $9^{\circ}30'$ tot aan de knopen hebben we te maken met een partiële *verduistering*. Een partiële maansverduistering 'behoort tot de mogelijkheid' wanneer de oppositie van zon en maan zich bevindt op een afstand van minder dan $12^{\circ}15'$ van de noord- of zuidknoop. Daaraan voorbij is er geen sprake meer van een verduistering.

Afbeelding 3. Maansverduistering

Bij een totale maansverduistering wordt de maan niet volledig donker. Er blijft altijd iets van een rode gloed zichtbaar. Een totale maansverduistering kan makkelijk meer dan twee uur duren, terwijl een partiële verduistering van de maan, al naar gelang de positie van de maan ten opzichte van de aarde, soms al in een paar seconden voorbij kan zijn.

Appulsen

Hoewel we dus in feite met twee soorten maansverduisteringen te maken hebben, de totale en de partiële, waar bij de laatstgenoemde de aardse schaduw slechts gedeeltelijk op de maan valt, is er toch nog een derde: de zogenoemde appuls. Wanneer de maan door de halfschaduw (penumbra) van de aarde trekt, maar zich voorbij de $12^{\circ}15'$ afstand van ofwel de noordknoop ofwel de zuidknoop bevindt, dan behoort het toch nog tot de mogelijkheden dat, hoewel vrijwel onzichtbaar voor het blote oog, de maan iets minder helder wordt. Astronomen spreken van 'appulsen' wanneer zich dit voordoet.

Dit zijn in feite onzichtbare partiële maansverduisteringen en volgens Jansky² dienen we deze op dezelfde manier te onderzoeken als een totale en 'gewone' partiële verduistering.

Voor astrologische doeleinden maakt het niets uit met welk type verduistering we te maken hebben. We gebruiken alle variaties en duiden deze als een volwaardige eclips. Het is vooral belangrijk om te weten, waar precies in een geboortehoroscoop zich een eclips voordoet. Het is dit specifieke punt (en dat verschilt per horoscoop), dat het vertrekpunt vormt voor onze duidingen.

De zin en onzin van de saroscyclus

Wanneer we het over de (of een) saroscyclus of sarosserie hebben, dan hebben we het over een 'familie' van eclipsen. Hoe werkt het? Wanneer zich nu, op dit moment, een zoneclips voordoet, dan zal dit ook gebeuren over achttien jaar en ongeveer tien dagen (18,031 jaar) op nagenoeg dezelfde plaats aan het hemelse firmament (maximaal zo'n

² Robert Jansky (1932 - 1981), auteur van: *Eclipsen, zons- en maansverduisteringen in de Horoscoop*.

tien graden verder van het punt in de dierenriem, waar we hem eerder hadden waargenomen). Het *ongeveer* zit in het aantal schrikkeljaren – dit kunnen er vier of vijf zijn – dat zich in die periode van achttien jaar voordoet. Maar, en daar gaat het om want alle andere eclipsen die zich binnen dat tijdsbestek hebben gevormd, laten we even links liggen, deze ‘nieuwe of tweede’ eclips ligt dus net ietsje verder in de dierenriem dan waar deze zich zo’n achttien jaar eerder bevond. Dit was nogal een ontdekking voor de astronomen van 400 tot 700 jaar voor Christus. Het zegt veel over de mate waarin ze hun vak serieus namen, en over de rekenkundige precisie waarover men beschikte. ‘Hé, hadden we achttien jaar geleden niet ook te maken met een eclips in dat sterrenbeeld op nagenoeg dezelfde graad?’

Men hield daar dus kennelijk een nauwkeurige boekhouding van bij. Deze ontdekking werd uiteindelijk de saroscyclus genoemd naar de ontdekker er van: Meneer Saros. Nee hoor... grapje. Saros betekent eenvoudig ‘herhaling’. Hier werd, voor zover ik dit heb weten te achterhalen, voor het eerst melding van gemaakt in de zogenoemde *Suda* (middeleeuwse Griekse encyclopedie). Zie: www.stoa.org.

De eerste zonsverduistering van een sarosserie (of saroscyclus) begint altijd bij de noord- of zuidpool, in de buurt van ofwel de Drakenkop ofwel de Drakenstaart, waarbij de orb met één van deze knopen niet meer dan achttien graden is. Dit is altijd een partiële zonsverduistering. Met andere woorden, alleen een klein stukje van de halfschaduw valt op aarde. De kernschaduw valt ergens voorbij (boven- of onderlangs) de aarde. De daarop volgende zonsverduistering, 18,031 jaar later, is ook partieel maar de halfschaduw heeft al iets meer terrein gewonnen ten opzichte van 18,031 jaar geleden, omdat de kernschaduw nu ongeveer driehonderd kilometer dichter naar de aarde is opgeschoven. Dit is de nieuwe ‘telg’ van de familie. Na nog zo’n tien of elf zonsverduisteringen

(telkens met een interval van achttien jaar en een aantal dagen) toont de kernschaduw van de betreffende serie zich dan eindelijk boven het aardoppervlak (noord-en/of zuidpool) en zijn er bijna tweehonderd jaar verstreken. Met het volgen van een serie eclipsen uit een sarosfamilie zien we dus, dat de kernschaduw op een gegeven moment de aarde bereikt. Met een spiraalbeweging schuift de schaduw van de opeenvolgende leden zich vervolgens steeds een stukje verder naar het gebied rond de aardse ecliptica, gaat daar overheen en eindigt vervolgens als een partiële eclips op de tegenovergestelde plaats waar hij ooit, zo'n 1226 tot 1550 jaar geleden was begonnen. De familie is daarmee een echte clan geworden van ongeveer 70 tot 72 leden.

Meerdere eclipsen

Het is natuurlijk niet zo, dat er slechts om de 18,031 jaar rond de noord- of zuidpool een eclips 'geboren' wordt. We hebben het hier over eclipsen die zich om de achttien jaar op nagenoeg dezelfde plaats voordoen, en die zich aaneen rijgen als de kralen van een ketting. Een zo'n ketting is dan een specifieke eclipsenfamilie, een eclipsenserie uit de saroscyclus.

Omdat er heel veel series tegelijkertijd actief zijn is het een drukte van belang.³ Het behoort tot de mogelijkheden dat we per jaar zeven eclipsen te zien krijgen. 1982 bijvoorbeeld, was een echt eclipsenjaar met vier zoneclipsen en drie maaneclipsen. Een dergelijke hoeveelheid in een jaar is overigens wel een uitzondering. Pas in 2038 maken we dit nog een keer mee. Gemiddeld hebben we te maken met vier tot vijf eclipsen per jaar.

³ Informatie afkomstig van internetsite: <http://eclipse.gsfc.nasa.gov/eclipse.html>. Op deze site vind je alles wat je wilt weten, in technische zin, over wanneer en waar een eclips plaats zal vinden, de eclipspaden, het serienummer, tijdsduur, enzovoort.

Volgens de hierboven vernoemde encyclopedie, de *Suda*, waren het de Chaldeeërs/Babyloniërs (een volk dat grofweg leefde in een gebied ten zuiden van het huidige Syrië, dat zich uitstrekte tot ver in Irak, het vroegere Mesopotamië), die hier de primeur mee hadden. Ze ontdekten ook, dat een maansverduistering vrijwel altijd vergezeld ging van een zonsverduistering met een interval van twee weken. Al met al vormde deze kennis de basis, waarop latere astronomen/astrologen in staat waren met steeds grotere precisie verduisteringen lang van te voren te voorspellen. Hierin ligt het belang (en wat mij betreft het enige belang) van de saroscyclus.

Pater en/of mater familias?

We gaan het niet ingewikkelder maken, want nogmaals, voor astrologische doeleinden duiden we alle typen zons- en maansverduisteringen, zonder onderscheid te maken in hoe ze zich aan ons voordoen. Waarom de saroscyclus dan toch zo uitgebreid besproken is, heeft te maken met het feit dat er astrologen zijn zoals Robert Jansky (25 oktober 1932 – 9 juni 1981) en de zeer gerespecteerde Bernadette Brady⁴, die van mening zijn dat we rekening dienen te houden met het dierenriemteken waarin de *eerste eclips* van een sarosserie het levenslicht aanschouwde. Dus, valt de eerste eclips van een serie bijvoorbeeld in het teken Leeuw, dan dien je volgens hun opvatting de Leeuwinvloed altijd te betrekken in je duiding bij het interpreteren van de eclipsen die daarna (18,031 jaar later) kwamen. Met andere woorden, ook al zou je honderden jaren later te maken hebben met een zonsverduistering die bijvoorbeeld valt in het teken Tweeling en deze hoort bij de familie die ooit in Leeuw was begonnen, dan speelt in deze visie de Leeuwenergie nog steeds een belangrijke rol. De Leeuw blijft volgens deze opvatting de ‘pater familias’, om het zo maar eens te noemen.

⁴ Boek, Voorspellende Astrologie in de Praktijk.

Jansky beroept zich daarbij op de eerder besproken Ptolemeus (87-150 na Chr.) die dit beweerd zou hebben. Echter, deze koppeling van invloeden (de eerste eclips van invloed laten zijn op andere eclipsen uit dezelfde familie) ben ik nergens in zijn werk tegengekomen, wat ook geldt voor een groot aantal andere klassieke werken die ik hier op nageslagen heb. De grote meester William Lilly heeft een compleet boek (*Annus Tenebrosus*) gewijd aan eclipsen, waar hij zich voor het overgrote deel beroept op het werk van Ptolemeus, maar ook hierin wordt er met geen woord gerept over de saroscyclus.

Het idee om de eerste eclips van een serie bepalend te laten zijn voor de overige eclipsen uit dezelfde serie kunnen we wat mij betreft vergeten. Diegenen echter die behoefte hebben de saroscyclus in te spinnen binnen een psychologisch kader (maar er zijn geen aanwijzingen dat dit ooit de bedoeling was), kunnen er baat bij hebben de visie van Jansky of Brady te volgen. Dat gaan we in dit boek in elk geval niet doen om de eenvoudige reden dat we méér dan voldoende hebben aan de eeuwenoude en prima werkende richtlijnen van de oude meesters van weleer, én aan onze eigen bevindingen.

Het algemene effect van een zoneclips

Vanuit een astronomisch perspectief hebben we het bij een zoneclips enkel over een conjunctie van zon en maan en in geval van een maaneclips gaat het enkel over een oppositie van zon en maan.

Wat eclipsen gemeen hebben, is dat ze áltijd dicht in de buurt van de maansknopen vallen. In India noemt men astrologie '*de studie naar de invloed van het licht*' en dat is bijzonder veelzeggend zoals we verderop zullen gaan zien. Bij een zoneclips wordt dat licht voor ons aardbewoners gedimd of gaat voor een korte tijd helemaal uit op de plaats waar de kernschaduw zich bevindt. Door de draaibewegingen van